

*

De afstand die ze afleggen langs de haperende gele middenstreep op de weg strekt zich uit in haar taal. Ze gaan naar huis, maar op geen enkel moment voelt dat als een plek die ze kent.

Vlagen nacht.

Kleine kraters in het asfalt.

Alleen als je weet waar je moet zijn, kun je de afslag op tijd nemen.

Het huis houdt zich schuil in het landschap, de houten wandpanelen kleuren groen of grijs, afhankelijk van het licht. Ondanks de hoekige vormen smelt het samen met de bomen eromheen en de bergen erachter. In het donker is het huis soms te herkennen aan het licht dat door de langwerpige ramen schijnt, maar nu is het onzichtbaar.

Paul rijdt. De koplampen belichten de houten hekken van het weiland. Hij draait de smalle weg op.

In hun terugkeer is een vreemde ontkenning geslopen. Dit is hun huis. Dit is niet langer hun huis.

Er is geen teken van leven. Alle commotie – de auto's, de busjes, de recherche, de mobiele eenheid, de explosieendienst, de media – is van het erf verdwenen.

Voor even kan Molly denken dat er niets is aangetast: dat ze thuiskomen en uitpakken en theezetten en doorgaan. Het is de werking van de nacht, de dingen worden er lichter of zwaarder van, in het daglicht blijft er altijd iets anders over. Een halve droom voor ze er zijn. Ze houdt haar ene hand op haar andere hand. Zo houdt ze zichzelf vast.

Ze zeggen niets.

Paul parkeert voor de garagedeur. Molly tast naar het portier. Haar lichaam voelt zwaar en stijf als ze zich uit de auto laat zakken, zo moet het voelen om uit een ongeluk te kruipen denkt ze, en ze laadt een koffer en een tas uit die ze opgestapeld achter zich meetrokt.

Rustig aan, zegt Paul.

Op het gazon liggen de kranten van 21 en 22 april, opgerold in plastic. Molly raapt ze op en gooit ze in

de container, voor ze in haar jaszak naar de sleutelbos zoekt en de voordeur opent.

20 april 1999

Het is nog donker zo vroeg in de ochtend. Ze moet Nicholas roepen, anders wordt hij niet op tijd wakker. Ze schiet in een broek en hoort gestommel op de trap. Hij is vroeg.

Nicky? roept ze het donkere huis in.

De voordeur. Zijn stem klinkt scherp en vastberaden: doi. Hij is al weg voordat ze het licht in de hal aan kan doen.

*

De hal strekt zich uit, de woonkamer is oneindig. Paul doet de lichten aan. Hun vage weerspiegeling in de glazen pui: twee onthutste mensen die niet thuiskomen, met hun koffers nog vast.

Het ruikt vreemd, de lucht staat stil.

Hebben hier mensen gerookt? vraagt Paul, zonder een antwoord te verwachten.

*

Waarom ben je in hemelsnaam bang voor een *vogel*, vroeg Paul.

Hij is groot.

Hoe groot?

Nicholas stak een arm voor zich uit, een meter of iets boven de grond.

Zulke grote vogels bestaan niet.

Ze hebben ook kinderen, die zijn kleiner maar ook gemeen.

Wat doen ze dan?

Ze gaan je pikken als je slaapt.

O.

Ze pikken je hart eruit en dat nemen ze mee. De papa

en mama kunnen dat in hun eentje, maar de kinderen moeten het samen doen.

Hoe kom je daar nou bij?

In de ochtend staat het raam open.

Dat zet mama open voor de frisse lucht.

Ik wil niet gepikt worden. Ik wil niet dat ze mijn hart pikken.

Doe niet zo gek. Ga maar slapen.

*

Een keer op een late warme avond hadden ze in bed gelegen, zij met haar hoofd op zijn schouder, ze had zich nog niet weggedraaid om in slaap te vallen op haar andere zij, ze had zijn ademhaling gevoeld en de zweem alcohol van die avond die alles vreemd licht maakte. Ze hadden onderwerpen geopperd die later, als hun zoon dertiger of veertiger was, bij een therapeut op de bank ter sprake zouden kunnen komen.

Haar grilligheid, had Paul geopperd.

Zijn verwachtingen, zei ze, de constante drang om zaken aan te passen, te verbouwen. Het onvermogen om iets te zien en te laten. De dwingende overnames bij problemen, waarin hij in zijn eentje besluit dat hij het wel zal oplossen.

Haar somberte, de melancholie, het gevoel niet precies te zijn waar ze moest zijn, haar twijfels, of nee, meer nog haar verstikkende angsten.

Het verkeersongeval waarbij Pauls ouders waren omgekomen toen hij twaalf was. Zijn ver doorgevoerde zelfstandigheid.

Paul zei dat ze ergens jaloers was op Nicholas' vrijheid om de grenzen op te zoeken, wanneer hij hing in afzijdigheid (op zijn kamer bleef), zonder schroom van zich af duwde (doe niet zo klef mam), zijn knie tegen de rand van de tafel plaatste en balanceerde op de achterpoten van de stoel (wachtend op een reactie), onbedekte waarheden sprak (jullie zijn niet goed hoor), alles met het excuus van een lijf in transitie kon doen en zeggen en dat het allemaal geen wezenlijk verschil zou maken: de deur bleef open, hun armen ook.

Molly liet hem praten en luisterde naar zijn stem die zijn borst vulde, de hartslag die er rustig doorheen bonsde.

Die grauwe kraamtijd. Zijn geboorte.

Nee, had Paul gezegd. We doen het goed. We doen het goed met hem.

Ze maakte zich los en draaide zich om.